

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΟΜΝΙΣ
ΤΑ 22 ΒΗΜΑΤΑ ΜΙΑΣ
ΑΕΝΑΗΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΗΔΕΝ – Ο ΤΡΕΛΟΣ «Shin»

Το τραπουλόχαρτο βρισκόταν ριγμένο ανάποδα στο τραπέζι. Ήταν ένα από εκείνα τα τραπουλόχαρτα που λένε τη μοίρα, ένα φύλλο από μια τράπουλα Ταρώ. Το λιπόσαρκο χέρι το άγγιξε με μια τρυφερότητα σχεδόν αδικαιολόγητη. Μετά, αυτός ή αυτή, οποιοδήποτε και αν ήταν το φύλο του συγκεκριμένου πλάσματος, γύρισε αργά αργά το τραπουλόχαρτο. Ο «Τρελός» βρισκόταν ζωγραφισμένος από την άλλη μεριά. Πέταξε με βιάση το φύλλο στην άκρη του τραπεζιού, πάνω στο πακέτο με τα υπόλοιπα. Φαινόταν σαν το τραπέζι και η τράπουλα να ήταν τα μοναδικά πράγματα που υπήρχαν στο μικρό αυτό δωμάτιο, το οποίο βρισκόταν κάπου στην άκρη του πουθενά. Όσο για το παράξενο πλάσμα που έπαιζε με τα χαρτιά, έμοιαζε μάλλον περισσότερο με ανθρωποειδές παρά με άνθρωπο, και ο τρόπος με τον οποίο κοίταζε τις κάρτες έδειχνε σαν το παιχνίδι αυτό να ήταν μέρος της δικής του συμμετοχής σε μια ιστορία που εκτυλισσόταν πραγματικά κάπου μακριά, τόσο χρονικά όσο και τοπικά.

—Κοπελιά μου, είσαι απόλυτα υγιής, δεν υπάρχει τίποτα το ανησυχητικό με το στομάχι σου. Χρειάζεσαι απλώς ξεκούραση, να σταματήσεις να τρως και να πίνεις αυτές τις αηδίες που όλοι εσείς οι νέοι τρώτε, βάλε και μερικά ποτήρια γάλα στη δίαιτά σου και θα γίνεις περδίκι.

Ο γιατρός φαινόταν ιδιαίτερα ευχαριστημένος με τη μικρή του ασθενή, αλλά δεν έμοιαζε να αισθάνεται το ίδιο και εκείνη. Το κορίτσι έδειχνε ανήσυχο.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο γιατρός όταν κατάλαβε ότι τα νέα που της είπε, αν και καλά, δεν ήταν αυτά που περίμενε η μικρή.

—Ω, τίποτα, γιατρέ, απάντησε, μόνο που...

—Έλα τώρα, ποιο είναι το πρόβλημά σου; Το στομάχι σου δεν είναι τόσο άσχημα, τουλάχιστον δεν είναι ακόμα.

—Και ο πόνος που αισθάνομαι; συνέχισε το κορίτσι.

—Υπάρχει κάτι το προβληματικό με το στομάχι σου. Έχεις απλώς αυτό που εμείς οι γιατροί λέμε «αρχή έλκους». Είναι, όμως, μόνο στην αρχή και όπως σου είπα και πρωτύτερα, δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να σε φοβίζει. Ξεκουράσου και να τρως τις κατάλληλες τροφές.

—Αυτό είναι ακριβώς το πρόβλημά μου, είτε το κορίτσι. Δουλεύω σ' ένα φαστφουντάδικο και το μόνο που μπορώ να φάω είναι αυτά που πουλάμε.

—Τότε έχεις πρόβλημα, παραδέχτηκε ο γιατρός, αλλά κάθισε να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό. Πόσων χρονών είσαι;

—Είκοσι, γιατρέ, αποκρίθηκε η Σκιντίλα.

—Ε, όχι και είκοσι, ξαφνιάστηκε αυτός.

—Καλά, δεκαέξι.

—Πώς είπες ότι σε λένε; Ξαναρώτησε ο γιατρός.

—Σκιντίλα.

—Λοιπόν, Σκιντίλα, υπάρχει ένας τρόπος να λύσουμε το πρόβλημά σου, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι είναι η καλύτερη λύση για σένα. Το καλύτερο είναι να ξαναγυρίσεις στο σπίτι σου.

—Δεν είναι, γιατρέ, δυνατό κάτι τέτοιο, αντέδρασε εκείνη. Πάνω στα βουνά δεν υπάρχει τίποτα για μένα μετά το θάνατο του πατέρα μου. Υπάρχει καμιά άλλη λύση;

—Μπορώ να σε βοηθήσω, αν θέλεις, να κάνεις μια έξτρα δουλίτσα για ένα ινστιτούτο. Τι λες γι' αυτό; της πρότεινε ο γιατρός έχοντας κάτι σαν χαμόγελο σχηματισμένο στις άκρες των χειλιών του.

—Δεν καταλαβαίνω τι πρέπει να κάνω, απόρησε η Σκιντίλα.

—Μην ανησυχείς, θα σου γράψω μια διεύθυνση και εκεί ο γιατρός Κόνολλυ θα σου εξηγήσει τα πάντα. Λοιπόν, τι λες;

—Εάν το λέτε εσείς, συμφώνησε η Σκιντίλα, και άπλωσε το χέρι της για τη μικρή κάρτα που ο γιατρός συμπλήρωσε και της έδωσε.

Μ' αυτή της την απόφαση ουσιαστικά θα ξεκινούσαν όλα της τα προβλήματα.

Το επόμενο πρωί πήγε στο ιατρείο του δόκτορα Κόνολλου, όπου και διαπίστωσε ότι ήταν γυναικολόγος. Εκείνος της έκανε την πιο περίεργη πρόταση.

—Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να γεννήσεις ένα μωρό, της είπε.

—Εννοείτε ότι πρέπει να κάνω με το φίλο μου ένα μωρό και θα μου δώσετε χρήματα γι' αυτό; ρώτησε η κοπέλα.

—Όχι, δεν κατάλαβες. Δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα με κανέναν, θα είναι μια τεχνητή γονιμοποίηση, της διευκρίνισε. Θέλουμε κάποια ειδικά σπερματοζώαρια να γονιμοποιήσουν το ωάριό σου. Έτσι, δε χρειάζεται να ανησυχείς για το ποιος θα είναι ο πατέρας.

—Και τι θα κάνω με το μωρό; ζήτησε να μάθει η Σκιντίλα περισσότερο μπερδεμένη από πριν.

—Το μωρό θα το κρατήσουμε εμείς. Εσύ μονάχα θα το γεννήσεις και γι' αυτό θα κερδίσεις ένα σωρό λεφτά. Σκέψου το και απάντησέ μου.

—Πού θα μείνω αυτό το διάστημα; ξαναρώτησε το κορίτσι, σαν να ήθελε να καθυστερήσει την οποιαδήποτε σοβαρή απάντηση, ή μια πιθανή άμεση δέσμευση.

—Θα εγκατασταθείς στο ινστιτούτο.

—Μπορώ να το σκεφτώ λίγο;

Η αγωνία πια ήταν φανερή στο πρόσωπό της.

—Ναι, μπορούμε να περιμένουμε λίγο αλλά όχι περισσότερο από καμιά βδομάδα, γιατί οφείλω να σου ομολογήσω ότι πολλά νέα κορίτσια περιμένουν στη σειρά, την ενημέρωσε ο δόκτωρ Κόνολλου.

Η Σκιντίλα δεν ήξερε τι να κάνει, όμως ο πόνος στο στομάχι της ξανάρχισε και έτσι αποφάσισε να προχωρήσει το συντομότερο, χωρίς να το σκεφτεί πολύ και οι αναστολές της της αλλάξουν γνώμη.

—Εντάξει, γιατρέ, πιστεύω ότι είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω. Πρέπει να εργαζομαι; ρώτησε μην πιστεύοντας ότι όλα αυτά θα ήταν εντελώς δωρεάν.

—Όχι, δε χρειάζεται να δουλεύεις, δε χρειάζεται να κάνεις τίποτε. Απλώς θα ξεκουράζεσαι, θα βλέπεις τηλεόραση, διάβαζε μερικά βιβλία και γενικά κάνε ό,τι θέλεις, μα υπό έναν όρο. Θα μένεις στο ινστιτούτο. Εάν θέλεις να πας οπουδήποτε, θα συνοδεύεσαι. Το κατάλαβες; κατέληξε ο γιατρός με αυστηρή φωνή.

Η Σκιντίλα αισθάνθηκε μια κρύα ανάσα να παγώνει την καρδιά της. «Δεν είναι τίποτα το σοβαρό», σκέφτηκε, «μάλλον είναι η ιδέα ότι στα δεκαέξι μου θα γεννήσω ένα μωρό».

Στην αρχή, όλα ήταν εύκολα. Μπορούσε να κοιμάται όσο ήθελε, το φαγητό ήταν καλό, ακόμα και ο φίλος της ήταν ευχαριστημένος με τη σκέψη ότι θα μπορούσαν να αγοράσουν ένα αυτοκίνητο και να διασκεδάζουν σε κάποιες μακρινές παραλίες. Αλλά μια μέρα, εκείνος εξαφανίστηκε. Έτσι απλά, χάθηκε χωρίς μια δικαιολογία, χωρίς μια λέξη, χωρίς να υπάρχει κανένα πρόβλημα. Απλώς έφυγε. Η Σκιντίλα δεν πολυνοιάστηκε. Έτσι και αλλιώς, δεν ήταν και η πρώτη φορά που της συνέβαινε κάτι τέτοιο. Ένα μήνα μετά, δεν ήταν παρά μια θολή ανάμνηση. Το νεαρό αγόρι απλώς είχε εξαφανιστεί από τη ζωή της. Κάποιες πληροφορίες που δόθηκαν στους φίλους του που τον έψαξαν στο μέ-ρος όπου έμενε, δεν ήταν ξεκάθαρες. Έλεγαν ότι είχε φύγει για το Μεξικό. Τυχερός, είπαν, αλλά αναρωτιούνταν πού βρήκε τα λεφτά.

Όσο για τη Σκιντίλα, οι μέρες περνούσαν χωρίς να γίνεται τίποτα. Μα τρεις μήνες μετά, συνέβη κάτι το περίεργο. Άρχισε να σκέφτεται το μωρό. Στην αρχή, ρώτησε το δόκτορα Κόνολλυ αν μπορούσε να επισκεφτεί την οικογένεια που θα το υιοθετούσε. Της απάντησε ότι κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Η απάντηση, όμως, αυτή λειτούργησε σαν διεγερτικός μηχανισμός για τα αισθήματά της. Άρχισε να αγαπά το μωρό και πριν καλά καλά καταλάβει τι ακριβώς συνέβαινε, άλλαξε γνώμη για την υπόσχεση που είχε δώσει και για τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει, και ξεκίνησε να οργανώνει τη δραπέτευσή της από το ινστιτούτο. Για τη νεαρή μέλλουσα μητέρα τίποτα κακό δε θα γινόταν, εφόσον η ίδια θα ήταν μαζί με το μωρό της σε κάποιο μακρινό μέρος. Δε θεωρούσε ότι η ηλικία της ήταν πρόβλημα και, βέβαια, δε σκε-φτόταν καν να γυρίσει στο σπίτι της.

Ήταν σχεδόν έτοιμη να εγκαταλείψει το ινστιτούτο, όταν άκουσε κάποιους ψιθύρους στους διαδρόμους. Δεν ήταν ινστιτούτο εγκυμο-σύνης... ήταν κάτι σαν ερευνητικό ινστιτούτο. Το δεύτερο πράγμα που ανακάλυψε, ήταν ότι τις σκάλες και τις αυλές τις παρακολου-θούσαν από κάμερες.

Την ίδια στιγμή, ο δόκτωρ Κόνολλυ ανησυχούσε για τη νεαρή μητέρα, κυρίως εξαιτίας του ότι είχε στενή λεκάνη και είχε ήδη υποστεί δυο εκτρώσεις.

— Έλα τώρα, Κόνολλυ, προσπάθησε να τον ηρεμήσει ο Τζονς, το φάρμακο είναι ήδη έτοιμο και πρέπει να περιμένουμε τουλάχιστον άλλους έξι μήνες. Είναι μακρύ το διάστημα. Σταμάτα ν' ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά. Ξέρεις πολύ καλά ότι βιαζόμασταν και έπρεπε να προχωρήσουμε το πρόγραμμα με πιο γρήγορους ρυθμούς. Το εργαστήριο είχε ήδη ετοιμάσει το φάρμακο. Η κυβέρνηση δε θα μας έδινε ποτέ άδεια για επίσημα πειράματα. Δεν έπρεπε να προχωρήσουμε από μόνοι μας; Η Σκιντίλα είναι το πειραματόζωό μας.

— Είναι εύκολο για σένα, Τζονς, να λες ό,τι σου 'ρχεται στο μυαλό, αλλά σκέψου και λίγο. Φαντάζεσαι ένα μωρό με πλήρη συνείδηση του κόσμου πριν από τη γέννησή του; Μπορείς να διανοηθείς ότι το μικρό αυτό πλάσμα θα γνωρίζει για τη ζωή πριν ακόμα γεννηθεί;

— Εύχομαι όλα να είναι τόσο εύκολα όσο διατείνεσαι ότι είναι, απάντησε ο δόκτωρ Τζονς. Αλλά το βασικό σημείο είναι ότι αν και δε θα έχουμε απώλεια μνήμης, ο εγκέφαλος του μωρού δεν είναι ακόμα σχηματισμένος• με άλλα λόγια, δεν περιέχει καθόλου εικόνες, δεν υπάρχουν προσλαμβάνουσες παραστάσεις και το λειτουργικό σύστημα δεν είναι καν «χτισμένο». Έτσι, αμφιβάλλω αν είναι δυνατό το μωρό να διατηρήσει αυτές τις μνήμες για μεγάλο διάστημα.

— Τότε τι στην ευχή με πίεζες τόσο πολύ για ένα κοριτσόπουλο, για ν' αρχίσεις το πείραμα; αντέδρασε ο δόκτωρ Κόνολλυ. Δεν ανησυχείς για τα αποτελέσματα;

— Οι πειραματικές ενέσεις που έγιναν σε ποντίκια, δεν έδειξαν καμία αντίδραση. Πάψε, λοιπόν, να ανησυχείς και όλα θα πάνε καλά, επανέλαβε ο δόκτωρ Τζονς.

— Είναι πολύ μικρή και έχει στενή λεκάνη. Υπάρχει περίπτωση η Σκιντίλα να χρειαστεί καισαρική τομή και ίσως και αφαίρεση της μήτρας, προκειμένου να γεννήσει το μωρό και να επιβιώσει από τη γέννα.

— Ακόμα και σ' αυτή την περίπτωση έχουμε όλα τα απαραίτητα μέσα για ό,τι χρειαστεί, τον καθησύχασε ο Τζονς.

— Και το μέλλον της; Δεν πρόκειται να ξαναγεννηθεί.

— Πάψε ν' ανησυχείς για την πουτανίτσα. Όταν αντιληφθεί την

καλή της μοίρα, θα...

—Σταμάτα. Μην πεις τη λέξη! τον διέκοψε ο δόκτωρ Κόνολλυ. Είναι ένα ανόητο κοριτσόπουλο, αλλά πολλές απ' αυτές, κάποια στιγμή αργότερα, γίνονται χρήσιμα πλάσματα στην κοινωνία.

—Θα είναι χρήσιμη, έστω και αν δεν το ξέρει η ίδια.

Ο δόκτωρ Κόνολλυ ήταν πολύ ευαίσθητος σε τέτοιες περιπτώσεις και δεν μπορούσε να συγχωρήσει τον εαυτό του που οι άλλοι γιατροί τον είχαν πείσει να συμμετάσχει στο πείραμα. Ήταν απλώς ένας γυναικολόγος και δεν είχε τίποτα το κοινό με αυτή τη γενετική ομάδα του DNA. Του είπαν ότι είχαν εντοπίσει μία ειδική ορμόνη που παρήγε η μήτρα για να χάνεται η μνήμη του νεογέννητου. Παρήγαγαν, λοιπόν, μία άλλη ορμόνη, μία ουσία, που αντιστάθμιζε την πρώτη και έτσι το παιδί που θα γεννιόταν σ' αυτή την περίπτωση θα είχε ζωντανές όλες του τις μνήμες από τη στιγμή της σύλληψης. Η όλη ιδέα ήταν συναρπαστική. Αλλά ποιος μπορούσε να βεβαιώσει ότι όποιο πλάσμα γεννιόταν κάτω από τέτοιες συνθήκες, θα ήταν νορμάλ και όχι τρελό;

Κανένας, ούτε για ένα δευτερόλεπτο, δεν είχε κάνει τον κόπο να σκεφτεί ότι ίσως καταπιάνονταν μ' ένα πολύ μεγαλύτερο πείραμα, όπως αυτό του να αποδείξουν και να μελετήσουν τη ζωή σε άλλες διαστάσεις, μα και τόσες άλλες πιθανότητες που μπορεί να υπάρχουν, που ο ανθρώπινος νους να είναι αδύνατο να συλλάβει και που ούτε ο νους των φιλοσόφων να έχει συνείδηση. Η Σκιντίλα θα πλήρωνε για τη γνώση, για τη γνώση που αγνοούσαν ότι κατείχαν ακόμα και αυτοί που έβαλαν σε δράση μια μεγάλη ιστορία. Γιατί, τελικά, ήταν εκείνη που είχε επιλεγεί για το πείραμα και αφού της είχαν δοθεί τα απαραίτητα φάρμακα, πολύ γρήγορα έμεινε έγκυος ύστερα από τεχνητή γονιμοποίηση. Στο διάστημα που ακολούθησε, συνέχισαν να της χορηγούν τη φαρμακευτική αγωγή. Στον τρίτο μήνα της εγκυμοσύνης της έδωσαν και την τελευταία δόση. Από εδώ ξεκινούσε η περίοδος της αναμονής.

Αποφάσισε να εγκαταλείψει το ινστιτούτο με οποιοδήποτε κόστος. Προετοίμασε την απόδρασή της βήμα βήμα. Δεν ήξερε, βέβαια, ότι μια ειδική κάμερα την παρακολουθούσε νύχτα μέρα. Έτσι,

τη νύχτα που προσπάθησε να ξεφύγει από το δωμάτιό της, ανακάλυψε ότι η πόρτα της ήταν κλειδωμένη και ότι κάθε ελπίδα για νυχτερινή απόδραση ήταν αδύνατη.

Πέρασε ένας ολόκληρος μήνας μέχρις ότου να εμφανιστεί η επόμενη ευκαιρία.

Ο νεαρός οδηγός που τη συνόδευε όταν ήθελε να περπατήσει ή να πάει κάπου έξω από το ινστιτούτο, πολύ σίγουρος για τη γοητεία του, ρίχτηκε στη Σκιντίλα. Εκείνη προσποιήθηκε ότι όλα θα μπορούσαν να γίνουν, αρκεί να είχαν κάπου να πάνε για το σκοπό αυτό. Έτσι, μια μέρα, καταμεσήμερο, την πήρε μαζί του. Και οι δύο ήξεραν ότι σύντομα θα ξεκίναγε μια έρευνα για τους δραπέτες, αλλά ο νεαρός πίστευε πως πριν καλά καλά καταλάβουν την απουσία τους, θα είχαν γυρίσει πίσω, σίγουροι και ασφαλείς στο ινστιτούτο. Εξάλλου, δεν ήταν η πρώτη φορά που εκείνος οδηγούσε στο μικρό διαμέρισμα που νοίκιαζε σ' ένα προάστιο, κάποια από τις νοσοκόμες ή τις ασθενείς του ινστιτούτου.

Για περισσότερες από σαράντα οκτώ ώρες η Σκιντίλα ήταν η ερωμένη που δεν του χαλούσε κυριολεκτικά κανένα χατίρι. Μερικές φορές μάλιστα, ευχαριστιόταν και η ίδια τα διάφορα καπρίτσια του. Την τρίτη μέρα, τον παράτησε χωρίς καμιά δικαιολογία και έφυγε για άγνωστη κατεύθυνση. Αυτός ξαναγύρισε στο ινστιτούτο παριστάνοντας τον ανήξερο. Όλο το τμήμα βρισκόταν σε συναγερμό, αλλά μετά από διακριτικές έρευνες μερικών εβδομάδων δίχως κανένα αποτέλεσμα και κανένα νέο από την κοπέλα, όλοι πίστεψαν ότι για προφανείς λόγους έπρεπε να κλείσουν την υπόθεση και μαζί με αυτήν και τις άνομες προσπάθειές τους.

Η Σκιντίλα εργάστηκε σε διάφορα μέρη, σε διάφορες δουλειές, αλλά όσο περνούσε ο καιρός, το πρόβλημά της όλο και μεγάλωνε. Όταν δοκίμασε την πορνεία, πιάστηκε από την αστυνομία και μόνο χάρη στη μικρή της ηλικία και στη φανερά πια προχωρημένη εγκυμοσύνη της, ο δικαστής αποφάσισε να την κλείσει σε ένα άσυλο για κορίτσια ανάλογων περιπτώσεων. Αλλά για τίποτα στον κόσμο η Σκιντίλα δεν ήταν αποφασισμένη να γεννήσει σε ένα τέτοιο μέρος.

Δραπέτευσε απ' αυτό που κατ' ευφημισμό λεγόταν «άσυλο», μία ημέρα προτού αρχίσουν οι πόνοι της γέννας. Πεινούσε υπερβολικά, ήταν πάρα πολύ κουρασμένη και το χειρότερο, δεν είχε κανέναν να